

VolleyMagazine

*Freya Aelbrecht
Emile Rousseaux
Tatiana Teterina
Sacha Koulberg
Volmar Ekeren*

De familie van Koen K. uit Hoegaarden:

“De beste vakantie ooit!”

Dankzij Ethias Assistance

AUTO

België & Europa

GEZIN

overal ter wereld
verblijven max. 90 dagen

= € 10

/maand

Sluit nu uw Ethias Assistance af op ethias.be

Online betalen = morgen al verzekerd !

ethias
Doet wat moet

Jaarlijks verzekeringscontract Assistance Basis met 1 voertuig. Jaarpremie van € 120, in één keer te betalen, indien voldaan aan de acceptatievoorwaarden. Ethias nv, Rue des Croisiers 24 te 4000 Luik, is een verzekeringsmaatschappij toegelaten in België onder het nr. 0196 en onderworpen aan het Belgisch Recht. RPR Luik BTW BE 0404.484.654 - Iban: BE72 0910 0078 4416 BIC: GKCCBEBB. De algemene voorwaarden alsook een infoche zijn beschikbaar in onze kantoren en op onze site www.ethias.be. In geval van klacht, contacteer Ethias "Dienst 2035", Prins-Bisschopssingel 73 te 3500 Hasselt, klachtenbeheer@ethias.be of de Ombudsman van de Verzekeringen (www.ombudsman.as), de Meeûssquare 35 te 1000 Brussel. Publicitair document.

Volley Magazine

Nummer 8, april 2016

Inhoud

<i>Is ornitoloog Emile Rousseaux een 'witte merel' in het coacheswereldje.....</i>	<i>2</i>
<i>Sacha Koulberg werd met Oudegem de onverwachte vierde in de play-offs.....</i>	<i>6</i>
<i>Roeselare en Maaseik in play-offs op koers voor titelfinales.....</i>	<i>9</i>
<i>Hoe zou het zijn met: Tatiana Teterina..</i>	<i>12</i>
<i>Worldwide.....</i>	<i>15</i>
<i>Zogezegd.....</i>	<i>20</i>
<i>In Memoriam Michel Vandermeulen....</i>	<i>21</i>
<i>Club in de kijker: VC Volmar Ekeren.....</i>	<i>22</i>

Voorwoord

Tussen droefheid en toekomst

In de voorbije maand werd het nieuws gedomineerd door de terreuraanvallen in Zaventem en Brussel en over de gevolgen daarvan voor de veiligheidsdiensten en de vele honderden reizigers. Droefheid, boosheid, onrust, terechte of onterechte angst, bewondering voor helpers, moedige daden en opluchting bij diegenen die er – soms nipt – aan ontsnapt. Een basketploeg die net door de douanecontroles geraakt was. Voor hetzelfde geld kon daar een volleyteam gestaan hebben. Je zal maar op het verkeerde moment op de verkeerde plaats aanwezig zijn, was zowat de enige algemeen aanvaarde conclusie bij de meeste mensen.

Droefheid ook op de redactie van Volleymagazine. Vorig jaar in december nog present op de maandelijkse redactieraad en in maart werd onze medewerker Michel Vandermeulen al onder massale belangstelling ten grave gedragen na een korte, intensieve ziekte. Momenten om even bij stil te staan tussen de drukte van elke dag. Maar dan haast tegelijkertijd twee berichten die er ons op wezen dat het leven wel degelijk verder gaat en dat we ook aan de toekomst moeten denken. Het CEV kondigde een behoorlijke wijziging aan in de organisatie van het EK vanaf 2019 met 24 ploegen en mogelijk zelfs vier organiserende landen. Onze kleine pink zegt ons dat ook onze federatie wel eens geïnteresseerd kan zijn in zulke organisatie. U hoort er allicht nog van!

Ook de organisatie van de Champions League is vanaf de komende editie aan een grondige verandering toe. Het doel van de Europese bond is om het volley nog meer uitstraling en bekendheid te geven in zo veel mogelijk landen. Vandaar dat de kampioenen van alle Europese landen – groot en klein – verwacht worden in de eerste drie rondes, waarna de competitie verder bolt zoals weleer.

Dat heeft ook consequenties voor de ploegen uit ons land. Van 'wild cards' is niet langer sprake en alleen de Belgische kampioen is zeker van een plaats als reekshoofd in de vierde ronde. Dat komt omdat onze vertegenwoordigende ploegen tijdens de laatste drie jaren als het nummer zes eindigden bij de mannen qua uitslagen. (Als 12de bij de vrouwenploegen). De tweede Belgische mannenploeg met toegang tot de Champions League zal zich moeten kwalificeren via de 1ste tot de 3de ronde. Het wordt dus nog belangrijker om Belgisch kampioen te worden. Alsof de play-offs dit jaar nog voor niet genoeg spanning zorgden! Want wie wordt het? Roeselare, Maaseik of één van de anderen? Kieldrecht of VDK Gent? Het woord is aan de gokkers... en aan de spelers! Veel volleyplezier!

Marcel Coppens

Cover: Emile Rousseaux
(Bart Vandenbroucke)

Voor zijn 55ste verjaardag begin deze maand kreeg ornitoloog Emile Rousseaux een verrekijker als geschenk. Vogels spotten en de ontlukende natuur waarnemen, vormen één van de geliefkoosde hobbies van de man, die voor de rest van het volleyseizoen een bezielde en bezielende coach is, die op het punt staat met Knack Roeselare een nieuwe titel te veroveren of er moest nog veel mis gaan. Hoewel hij – naar eigen zeggen – geen gemakkelijke man is, kan je Emile er moeilijk van beschuldigen dat hij met oogkleppen rondloopt. Zijn belangstelling voor musea, voor surrealisten als Magritte, maar ook de stages die hij opvolgt van de toekomstige leraren L.O. doorheen heel Vlaanderen en Brussel, doen hem de vinger aan de pols houden bij alles wat er leeft in een brede waaier van de maatschappij.

“Om topniveau te halen, moet je je goed voelen”

Ondanks het feit dat jouw ploeg de beker won en in de CEV Cup doorstootte tot de halve finale, bestaat toch de indruk dat Roeselare niet echt heel dominant was.

Emile Rousseaux: “We zaten dan ook met een heel rare competitieformule, die omwille van het late EK en het olympisch kwalificatietoernooi van de normale 32 weken tot 26 gereduceerd werd. In België kwamen we dan nog eens van negen naar tien ploegen met als gevolg dat de ontstekingsremmers door de spelers massaal geslikt werden en dat je toch nog vele blessures noteerde. Het was zelfs zo erg dat onze drie hoekspelers geblesseerd waren, zodat middenman Paulides op die plaats moest aantreden. Dat kan geen kwaad bij ploegen als Civitanova, waar ze over een kern van 16, 17 spelers beschikken, zodat ze zich een aantal vervangingen kunnen veroorloven en spelers laten rusten. Zelfs Europees.”

Kwamen we in de Belgische competitie ook niet tot een zekere nivellering?

“Absoluut. We kregen een leuke injectie goede spelers zoals Wachnik, Prével, Kvalen, Valkiers die terugkwam, bij Gent deden de

opposite, de spelverdeler en de libero het uitstekend, Menen kreeg er een goede coach bij, Lennik bleek op papier het beste team, Maaseik versterkte zich met Pinheiro, Bontje, Wijsmans

en door de vlugge uitschakeling in de Belgische en de Europese bekertijd kreeg een vakman als Castellani de tijd om de ploeg op te bouwen. Weet je dat wij pas einde maart aan onze

eerste week toe waren met slechts één wedstrijd op acht dagen? Eindelijk tijd om aan het fysieke aspect te werken, alles en iedereen mentaal weer opgekrikt te krijgen, want tijd om te genieten van een aantal mooie overwinningen was er zelden bij.”

Je tekende bij Roeselare een contract voor twee bijkomende jaren. Geen schrik dat de spelers – ook dikwijls dezelfde – stilaan wel weten wat ze van jou mogen verwachten?

“Ik wil weliswaar geen termijn van 15 jaar uitdoen zoals Dominique Baeyens, maar ik vind nu ook weer niet dat ik alles moet achter laten wat ik in de voorbije vier jaren heb opgebouwd. Roeselare is bovendien een financieel gezonde club met een goed kader en een degelijke infrastructuur. Ze hebben me ook gevraagd in een periode dat ze zelf met veel vraagtekens zaten. Ik had trouwens ook wel twijfels over mezelf in dat eerste jaar. Ik werd bestempeld als de professor – wat ik ook ben – die gewend was met jeugdteams te werken. Zou ik flexibel en vaardig genoeg zijn om met toppers om te gaan? Het was geen gemakkelijke situatie om als club terug te komen als het eens wat moeilijker ging. Kijk naar Maaseik! Maar het klikte. Hoewel

termijn. Ik ben dan ook niet bang om er twee jaar bij te doen, want zelfs de spelers die er al langer zijn, vinden het hier uiteindelijk nog zo slecht niet. Ik heb ook voor niet meer dan twee jaar getekend: ik blijf bescheiden, er kan nog zo veel in de wereld en met mezelf veranderen. Wat de inspraak betreft, kijk ik graag naar het Engelse voetbal met mensen als Ferguson en Wenger. Zij hebben

gezegd dat de Belgische coaches zeker niet moeten onderdoen voor b.v. de Italiaanse coaches...

“Helemaal mee eens. Belgische coaches moeten beter kunnen werken met spelers die nog beperkingen bezitten. Dat is een voordeel, want zij moeten de trainingscomponenten nog trachten te verbeteren. In Italië rekenen de coaches meer op topspelers, die het maar moeten doen en waar ze zelf niet meer zo veel werk aan hebben. Wij zoeken tot in de details hoe we kunnen winnen van Piacenza, Civitanova. We willen er op alle niveaus het maximum uithalen, terwijl die Italianen dan nog enkele topspelers niet eens opstellen.”

Als de eigen spelers om raad komen vragen of ze niet beter voor een buitenlandse ploeg zouden opteren, welk advies geef je hen dan?

“Ik ben geen opportunist. Spelers zullen altijd mijn ‘maten’ blijven. Ik zal altijd het standpunt van de speler verdedigen. Als sommige coaches aan de top geraken, vergeten ze schijnbaar plots alles. Ik begeleid de spelers zoals ik mijn zoon zou beschermen. Wat is het beste voor hen. Ik ben dan misschien niet ‘politiek correct’, maar ik zet de voor- en nadelen voor hen op een rijtje en dan moeten ze zelf beslissen. Bestuur en spelers mogen me daarin ook niet misbruiken. Maar ik vind het een belangrijk punt dat een speler zich goed voelt. Om topniveau te halen, moet je je op alle gebied goed voelen. Je kan veel geld verdienen en soms goede prestaties afleveren, maar je moet vooral gelukkig zijn.”

Jouw zoon Tomas volgde blijkbaar dat advies met zijn transfer naar Monza...

“Hij koos inderdaad voor een ploeg nét onder de middenmoot, maar waar hij veel speelkansen krijgt en met wie hij zich toch elke week kan meten met de betere spelers uit de Italiaanse competitie. Qua clubstructuur zit hij bij Monza even goed als in Roeselare: een appartement, een wagen, correcte vergoeding, alles in orde met de fiscaliteit. En met één

“Ik bekijk een contract ook wel eens als een verstandshuwelijk”

ik me soms moe voelde. Ik bekijk een contract ook wel eens als een verstandshuwelijk. Je stelt eisen en vereisten, ik voel mijn betrokkenheid, maar ik ben ook niet naïef.”

Heb je eigenlijk inspraak in de samenstelling van de ploeg?

“Kijk, in het concept van de club ben ik belangrijk, want in ons land hebben de clubs geen geld voor toppers. Dus moeten wij het hebben van jongens die nog bereid zijn om bij te leren, maar die wel het potentieel hebben om toppers te worden. Maar ik ben ook een creatief iemand. Ik ben meer een leider dan een manager. Ik wil ook verder kijken dan de korte

oog voor alles in de club: de prijs voor een speler, de keuzes die ze maken voor de toekomst, hoe een club rendabel maken... Daarvoor zijn ze in Roeselare nog niet rijp. Dus: als ik geen inzage heb in alle aspecten van een club, dan voel ik me ook niet verantwoordelijk voor de samenstelling binnen de club. Dat ze dan maar zeggen zoals bij Anderlecht: voilà, hier heb je de spelers; doe het er nu maar mee. Uiteraard wil ik wel geconsulteerd worden, want met nieuwe spelers mag de ploeg niet aan kwaliteit inboeten. Ik wil ook zo professioneel mogelijk werken.”

Er wordt trouwens wel eens

groot verschil: op training zijn er zes volwassen mensen om de spelers te begeleiden, bij ons in het beste geval twee of twee en een halve.”

Zorgt het feit dat de kampioen in de Champions League voortaan rechtstreeks naar de vierde ronde mag, voor bijkomende stress om kampioen te spelen?

“Ik leef niet met dergelijke zaken. Het hier en het nu, dat telt. Nadien zien we dan wel. Het is ook de beste manier om de stress te beheersen. Er moet niet nog meer spanning bijkomen. Ik denk nu alleen aan onze volgende match.”

Wordt iemand van Roeselare speler van het jaar of coach van het jaar?

“Pieter Coolman wordt inderdaad wel eens genoemd. Een middenman die gemiddeld tien tot vijftien punten scoort voor zijn ploeg, vind je niet gauw. Dat wil zeggen dat hij mee bepalend is. Maar ach: wie kiezen de mensen? Valkiers? Kvalen? Ter Maat? En als coach lig ik er niet meer wakker van. Vorig jaar eindigde ik na Johan Devoghel (Lennik) en had ik amper tien punten voorsprong op Kris Eyckmans, die geen enkele keer van ons won... Tja, ze kiezen maar.”

Je bent toch ook wel geëvolueerd als coach in het verbeteren van jouw imago. Maar is jouw afkeer voor micro's toch niet een beetje paranoia?

“Ik wil het hopen dat ik geëvolueerd ben. Ik heb ook een zekere sensibiliteit t.o.v. mijn omgeving en mijn werkkader. Het getuigt trouwens van een bepaalde vorm van intelligentie. Wat die micro's betreft: als ik iets belangrijks wil zeggen tegen een bepaalde speler, zal ik dat wel doen buiten het bereik van

vier jaar gepresteerd hebt, ben je oprecht fier?

“Op puur sportief gebied onze thuisoverwinning tegen Civitanova (zelfs zonder Juantorena en hun spelverdeler). Qua attitude: onze ploegspirit, waarmee we de halve finale van de beker bereikten. Niet zoeken naar excuses, maar ervoor gaan. Qua bezieling: het begeleiden van de spelers.”

Wat wil je tijdens de komende twee seizoenen nog realiseren?

“Natuurlijk blijft het resultaat belangrijk. Dat ik meer was dan een ‘professor’ betekende ook voor mij een bevestiging. Ik heb echter vooral veel genoten van hetgeen in graag doe, nl. training geven. Ik wil me dan ook als trainer verder blijven ontwikkelen. Hoe kan ik spelers als Arno van de Velde, Konings of Coolman nog verder ontwikkelen? Hoe kan ik ze nog beter maken?”

Waar vind je daarvoor de inspiratie?

“Ik leer heel veel van mijn spelers. Hoe kan ik binnen de groep het juiste evenwicht vinden? Hoe kan ik ze nog verder prikkelen? Welke dingen krijgen prioriteit? Ik ben ook heel belezen op gebied van trainerschap. En niet onbelangrijk: ik ben in mijn school – Parnas in Dilbeek – omringd door topdocenten zoals Eric Van Cauteren, Rudi Diels (architect van de 4x100 meterploeg met Kim Gevaert) of Bart De Nil (mee verantwoordelijk voor de jeugd bij Club Brugge). Ik heb ook ergens gelezen dat een topmanager 30% van zijn tijd besteedt aan nadenken, reflecteren... Ik zit per dag 2u30' in de wagen en dan biedt de radio informatie. Ik heb steeds een bic naast me in de auto en af en toe noteer ik iets dat ik interessant vind.

“Ik geef mijn spelers advies zoals ik mijn zoon advies zou geven”

de micro. Maar ploegen gebruiken tegenwoordig alle details. Tijdens de bekerfinale tegen Maaseik horen mijn medewerkers via een micro van Sporza dat Brecht Van Kerckhove tegen zijn spelers zegt dat ze te weinig tipballen geven. Ik maak mijn spelers daar attent op en de volgende twee tipballen pakken we en we scoren erop. Moet ik nog meer zeggen?”

Over welke zaken die je de voorbije

En dan vind je nog tijd om de natuur in te trekken?

“Twee, drie keer per jaar ga ik speciaal vogels spotten. Op domein De Blankaart in Diksmuide hebben we onlangs 74 verschillende vogelsoorten gezien. Valken en eenden, die uit Noord-Europa terugkomen. Met goed licht in deze tijd van het jaar, want er hangen nog geen blaadjes aan de bomen, zodat we de vogels discreet kunnen begluren. Nieuwe plantjes die in de lente doorbreken. Een grote zangkwaliteit ook bij vogels rond deze tijd van het jaar. Jammer genoeg heb ik er te weinig tijd voor.”

Je bent ook één van de weinige coaches die we na de match zijn vrouw ziet omhelzen...

“Wij zijn in onze familie zeer lichamelijk, zeer affectueus en het kan ons geen bal schelen wat anderen daarover denken. Er zijn wel eens moeilijke momenten geweest, maar Karin is een belangrijke persoon voor mij. Eén van mijn kernwaarden is mijn familie en als dat in orde is, dan put ik daar zeer veel energie uit.”

Had je niet gezegd dat je ooit jouw dochter wilde coachen?

“Misschien komt dat er nog wel van. Ach, Hélène is een schat van een dochter, maar ze kost soms ook wel veel energie, hahaha!”

Laatste vraag: klopt het dat je geen voorstander bent van de nationale ploeg?

“Totaal onwaar. Anders zouden mijn zoon en mijn dochter er toch niet voor spelen. Maar dezelfde redenering als daarnet: ik bescherm mijn spelers als een zoon en als hun lichaam niet meer kan, dan moeten ze daar de tijd voor nemen om te recupereren. Arno van de Velde is altijd naar de selecties geweest. Konings idem. Het is echter ook een vorm van waardering dat je aan de carrière van een speler denkt. Zijn eerste werkinstrument is zijn gezondheid. Ik wil trouwens een pluim geven aan Dominique Baeyens: meer en meer geraakt hij bewust van de noden van een speler. Hij beseft ook dat als je alles wilt, je juist niks kan behalen.”

Tekst: Marcel Coppens

Foto's: Bart Vandenbroucke

“Elke ploeg heeft zijn leider, elke ploeg heeft zijn bleiter”

Ja, de finale van de play-offs bij de vrouwen zal wel degelijk gespeeld worden tussen Asterix Kieldrecht en VDK Gent of een duel tussen twee bondscoaches Gert vande Broek en Jan de Brandt. Maar de ploeg die zich op het laatste nippertje nog bij de top-4 wist te plaatsen was Oudegem met Sacha Koulberg aan het sportieve roer. “Een bekroning van veel en hard werken voor het tweede jaar op rij met een bijzonder jonge ploeg,” meldt de ‘oude krokodil’. Nu ja, 56, en hij geniet nog altijd van het spelletje. Waarom dan stoppen?

“Oudegem is een ploeg, die langzaam is opgeklommen: van divisie naar Liga B en dan naar Liga A. Aanvankelijk met enkele buitenlandse speelsters in de ploeg zoals Savicka of Eva Piatcovska. Maar toen de zaken financieel moesten aangepast worden, koos de club voor een 100% Belgische ploeg en voor de jeugd. Tja, ik word ouder en ouder, onze speelsters worden jonger en jonger. Wij hebben een voorzitter die blijft vechten voor steeds betere prestaties, die super correct is – ik heb er al anderen meegemaakt – en met de gezonde ambitie om bij de top-4 te blijven. We horen daar nu al twee jaar op rij bij. Eigenlijk niet helemaal onlogisch, want wij trainen ook 20 uur per week. Maar bij ons krijgen de studies nog voorrang als het erop aan komt, hoewel onze speelsters wel faciliteiten krijgen in het hoger onderwijs.”

Had je nog op de play-offs gerekend na een toch wel zwakke eerste ronde?

Sacha Koulberg: “We hadden de kalender tegen – eerst Kieldrecht en dan VDK Gent zonder veel automatisen in onze ploeg – en toen we ook nog verloren van Zoersel en Tongeren, begon ik toch wel te twijfelen of we onze doelstellingen

nog konden halen. Op een bepaald moment hadden we het niet meer zelf in handen en op de laatste speeldag vielen alle uitslagen mee in ons voordeel, terwijl wij geen set verloren.”

Wat was jouw inbreng in de opbouw van deze ploeg?

“Ik denk wel dat ik een ploeg kan vormen, die fysiek in orde is, met speelsters die in zulke sfeer leven in onze club dat ze vechten voor mekaar. Maar ik prijs me natuurlijk gelukkig dat Julien Van de Vijver ons ook nog één keer per week komt helpen. We hebben een aantal

speelsters met een opleiding in de Topsportschool en je voelt dat die een andere manier van werken gewend zijn. Een andere mentaliteit ook ten opzichte van topsport. En Julien is op technisch gebied supersterk en dat helpt ons uiteraard ook.”

Is het niet frustrerend elk jaar te moeten opboksen tegen Kieldrecht en Gent?

“Tegen Kieldrecht is dat inderdaad wel het geval, omdat zij – in een structuur die ik weliswaar begrijp – steeds de beste jongeren naar zich toe halen en ze daarna naar het buitenland sturen. Maar ik ben blij dat ik ook nog mag spelen tegen één van die andere ‘krokodillen’ zoals Jan De Brandt bij VDK Gent. Zij trainen ook twintig uur per week, maar we kloppen ze elk jaar wel eens één keer. En tegen Charleroi winnen we nog wel meer dan tegen Gent. Misschien kunnen we mettertijd wel een vaste stek als derde ploeg opeisen.”

Je kent Charleroi ook zeer goed, want je haalde er ook ooit prijzen.

“Ik vind ook dat er bij Charleroi momenteel te weinig uit komt in verhouding tot de inspanningen die ze leveren. Ik weet niet hoe het komt. Ik heb daar een tiental jaren gewerkt en

er was een fantastische beleving bij ‘les Dauphines’, met meer dan 1000 toeschouwers in de zaal. Maar ze hebben dan enkele keren financiële problemen gekend, een ander bestuur

“Het is een ramp dat we van tien ploegen opnieuw naar twaalf ploegen gaan”

en momenteel nog weinig publiek voor hun thuismatchen. De communicatie was er dikwijls moeilijk en je zag er nog amper Vlaamse speelsters naartoe trekken. Ik hoor dat ze nu een commerciële firma onder de arm namen om in dit alles verbetering te brengen. Hopelijk lukt het!”

Hoe zie je het vrouwenvolley evolueren en hoe zie je Oudegem daarin functioneren?

“Ik vind het een ramp dat we van tien ploegen opnieuw een competitie krijgen met twaalf ploegen. De ‘kleine’ ploegjes hebben het dus gehaald. De redenering is dat ze dan wat meer winnen, als ze tenminste geen forfait geven of bereid zijn om over te komen van Liga B. Maar de competitie

zal er niet boeiender mee worden. Oudegem zie ik nog sterker worden, omdat de meeste speelsters nu meer dan een jaar samen zijn en de combinatie studies-volley verteerd

hebben. Er verdwijnen wel enkele speelsters: Lize Van Cleemputte (Oudenaarde), Anke Vandycke (Haasrode of Antwerpen), Jolien Wittock (Oostende), Linde Degrève (Michelbeke). Maar we krijgen er Elise Van ‘t Sas (Oostende) en Caroline Laforche (Charleroi) bij. De grootste rem op de groei van onze ploeg is echter het gemis aan infrastructuur. Maar we hebben wel het meeste publiek in de Liga A.”

Wie wordt speelster van het jaar?

“Ik hoop Jasmien Biebauw, want zij is aan een sterk seizoen bezig. Maar geen enkele ploeg beschikt over iemand als Sarah Smits, die niet alleen constant goed presteert, maar die de ideale band vormt tussen jeugd

en ervaring bij Kieldrecht, tussen de coach en de spelers. Al zullen velen misschien op Herbots stemmen, al is zij misschien nog iets te jong. Bij ons heeft Jolien Wittrock uitstekend de blessure van Lore Gillis opgevangen.”

Wat zijn in jouw carrière de mooiste herinneringen als speler en als coach?

“Lennik was een droom als speler. Ik stond in een schitterende ploeg en ik hoorde zeker niet bij de beste

mannen denken sneller dat ze alles beter weten. Ach, in elke ploeg heb je een leider en in elke ploeg heb je een ‘bleiter’. Maar bij de vrouwen heb ik nog steeds de beste herinnering aan onze eerste titel met Charleroi.”

Wat zijn jouw ambities nog als trainer?

“Ik blijf jong met al die jonge spelers om me heen. Zolang ik plezier heb in de job, blijf ik het doen. Ik ben nog nooit tegen mijn zin naar een training

toernooien. Maar zelfs de toenmalige bondsvoorzitter Berben moest toegeven dat we in Knokke met een tribune voor 3000 toeschouwers het mooiste stadion neerplantten, dat tot dan bestond. Dat kon natuurlijk slechts met de hulp van sponsors zoals Audi toen. Helaas kwam daarna de crisis en moesten we serieus inleveren.”

Heeft Nederland intussen geen voorsprong genomen op beachgebied?

“Jarenlang heeft Nederland naar ons gekeken en kwamen ze aan onze toernooien deelnemen. Maar hun sportmentaliteit is er veel beter dan bij ons. Ze organiseerden vorig jaar een knap WK, maar ze hebben er amper ‘return’ voor gekregen en ze hebben voor dit jaar ook geen internationale manche meer aangevraagd. Zelfde probleem als bij ons. Mouha-Van Breedam deden mee aan de Olympische Spelen, maar ook nadien stonden er geen firma’s aan te schuiven om te kunnen sponsoren.”

spelers van België, maar ik had een functie om toch alles mee te doen draaien. Een beetje zoals Smits bij Kieldrecht doet. Ik blijf de eerste bekerwinst met Lennik koesteren (1-3 tegen Genk). Dat was onverwacht en ik heb nooit meer zo’n feest meegemaakt als na die bekerzege. Als coach was ik ook actief bij de mannen. Twee knappe seizoenen bij Zellik, waar ik jongens als Verhees en Van Renterghem mee heb gelanceerd. Al ben ik diep ontgoocheld over de manier waarop ik daar bedankt werd. Dan volgden nog Puurs (met financiële problemen) en Antwerpen (dat toen de lokale toer opging). Als coach bij de vrouwen krijg je veel minder aandacht in de pers, hoewel we er even goed – of zelfs harder – trainen dan de mannen. Vrouwen vragen minder naar het waarom van een aantal oefeningen;

of een match gegaan. We zitten heel goed bij Oudegem en ik wil ze zeker nog helpen in hun groei. Niet gemakkelijk, maar ik ben zelf ook geen gemakkelijke gast. Ik wil vooruit en dat botst al eens met vrijwilligers, die daar niet altijd de tijd voor hebben. Ik geef dan wel eens mijn mening, maar ik kan iedereen in de ogen kijken. Dat kan ook niet iedereen in het volley zeggen. Er blijven natuurlijk wel een aantal financiële beperkingen, maar daar moet je mee kunnen leven. Ik zie ons nog elk jaar beter worden.”

Je was ook jarenlang één van de bezielers van het beachvolley in ons land...

“Ik heb dat inderdaad 23 jaar gedaan. Samen met Martin Van der Sichel hebben we nog met O’Neill gewerkt. Met Koen Baeyens heb ik nog als speler deelgenomen aan FIVB-

Hoe moet het beachvolley bij ons beter worden?

“Het is positief dat er nu gedacht wordt aan de bouw van overdekte accommodaties. Om jeugd op te leiden en om de betere ploegen trainingsmogelijkheden te bieden. Verder moeten we mensen buiten het volley naar toernooien lokken met demonstraties of – zoals ik wel eens met succes deed – met de aanwezigheid van figuren zoals Eric Gerets of Eric Van Meir. En verder missen we misschien wel ‘vedetten’ in het beachvolley. En één grote sponsor. Maar dat probleem zie je b.v. ook in het basket opduiken.”

**Tekst: Marcel Coppens
Foto's: VC Oudegem**

Een parcours vol vreemde kronkels

Komt het, 'uit de oude doos', weer tot titelfinales tussen Roeselare en Maaseik? Je zou er donder op zeggen door de zware terugval van de reguliere kampioen Asse-Lennik in de tweede fase van de interclub in de Ethias League. De Pajotters mochten starten met een bonus van 5 punten, maar haalden slechts 4 op 15 of één magere zege in vijf p.o.-duels. Roeselare staat op één, Maaseik op twee. Het verrassende Menen en Antwerpen houden de derde plaats in het vizier. Asse-Lennik tracht aan te klampen. Nummer zes VDK Gent kon nog niet scoren. "Met de play-offs op zich werd ons doel al bereikt," zegt Henk Silversmet.

Vreemde toestanden kleuren de strijd: vooral bij Asse-Lennik is er allerminst reden tot juichen. De concurrentie schuift op, steekt stokken in de wielen. Zo houdt het tweede schuifje van de play-offs wellicht nog zware achterhoedegevechten in petto. Met een pak wedstrijden, zogezegd van 'de laatste kans'.

Roeselare raast als een sneltrein door de P.O.. Blauw-wit lijkt, ook na het misstapje tegen Maaseik met zijn uitblinker Broshog (de laatste Limburgse winst in Schiervelde dateert van februari 2012!), een certitude voor de 'pole position', Maaseik op twee moet nog harde noten kraken: bezoek van Asse-Lennik en Roeselare, naar Menen, thuis tegen Gent en tot slot uit bij Antwerpen. Een leuk scenario voor alle volleybalfans. En dus zullen de play-offs nog extra 'boomen', na 2-3 voor Maaseik in Roeselare, 2-3 voor Menen in Maaseik en 2-3 voor Maaseik bij Asse-Lennik. Met op de Limburgse libero de Italiaanse 'medical joker' Danilo Cortina. Voorts is Prefaxis Menen de

revelatie in derde stelling, na winst in het Maasland en tegen het geplaagde Asse-Lennik. Niet uit het oog verliezen: een beetje op kousenvoeten hebben de blauwhemden van koploper Roeselare een voorsprong van twee punten opgebouwd. Opvallend: geen enkele ploeg is nog ongeslagen. Ook Roeselare niet, dat na vier seizoenen van triomfen, thuis in vijf sets moest wijken voor Maaseik, waar de Argentijnse

tovenaar Daniel Castellani de laatste weken alle registers opentrekt.

Maaseik in revival, Menen als de duivel

Raakt Asse-Lennik nog uit het dip? Dan zal moeten blijken op vrijdag 8 april in Maaseik. Of is het vat helemaal leeg? Frank Depestele: "We stonden het hele seizoen autoritair aan de leiding. Met nauwelijks puntenverlies.

Noliko Maaseik

Nu gaat het bergaf, we hebben onze zaakjes niet op orde. We wonnen, heel bizar, géén set tegen Menen, Antwerpen en Roeselare. Erger: we kwamen er niet bij te pas. We staan zo met de rug tegen de muur. Een verklaring voor het gezichtsverlies heb ik niet meteen. De receptionele stabiliteit misschien? De situatie is nog niet helemaal dramatisch, maar toch: het team is op de dool. Ik trek me op aan het idee dat er nog van alles staat te gebeuren. Het kan alle kanten op, de stand kan door elkaar worden

van Urengoy. We willen ook absoluut bewijzen dat we wél meedoen aan de Belgische top. Zo hebben we de vlamme opmars van Maaseik (2-3) gestuit. Alleen Roeselare, met een productieve Paulides en een lekkere pot volley van Claes en Tuerlinckx, was te sterk op de derde speeldag.”

Johan Eeckhout (Roeselare)

Hoe staat het in Antwerpen? Dat is een beetje afwachten na de magere start: 0 op 6. De sterke thuisreputatie werd

“Ons doel is een Europees ticket in de CEV- of de Challenge Cup”, aldus pr-man Koen Vergauwen. “Telfinales zitten er wellicht niet meer in.”

Keren we terug naar de top twee: Maaseik is na veel gekwakkel aan de grote ‘revival’ begonnen, geïnspireerd door de Argentijnse goeroe Castellani. Geen bekerfinale, geen Final 12 in de CL, een derde plaats regulier, vrij ver achter Asse-Lennik en Roeselare. Maar dat tij is gekeerd. Castellani geeft de droom van de PO-finales stilaan vorm.

“Er werd ons een moeilijk seizoen voorspeld. Kijk waar wij nu staan: aan de leiding!”

gerammeld. Maar met de dag verkleint onze kans op nieuwe telfinales.”

Maaseik haalde 4 op 5 - remember de eerste 3-0, langs Rob Bontje (aan 88%), en via 33-31 tegen Antwerpen, op de eerste speeldag. Dan de verrassende 2-3 in Roeselare. Anderzijds liet Noliko dure puntjes liggen thuis: 2-3 tegen Menen. Gijs Jorna: “Libero Dumont brak een middenhandsbeentje, Wijsmans (rib), Staples (schouder), Finoli (dij en rug) leden onder kleine kwaaltjes. Gelukkig waren die laatste drie jongens in het Molenbos weer present. We hebben 2-0 in een machtige 2-3 omgezet. We leggen nu echt de volle focus op de komende duels.” “Elke wedstrijd is een finale waard,” zo oordeelt ook Wijsmans. “Ach, ik vind het systeem verre van goed. Geef mij maar kwartfinales: 1 tegen 8, 2 tegen 7, 3 tegen 6 en 4 tegen 5, graag in een ‘best of five’. Idem voor de halve finales, netjes naar Italiaans model.”

Ondertussen gaat Menen als de duivel te keer. Valkiers, Ver Eecke, Sinnesael en de Noorse hardhitter Jonas Kvalen tankten op de openingsspeeldag veel vertrouwen tegen Asse-Lennik: 3-0. Anshel Ver Eecke: “Regulier konden we geen enkele topper winnen. Nu prompt wel, door de ‘over-ons-lijk’-mentaliteit. We haalden de halve finale van de Challenge Cup tegen de Russen

geschonden door Roeselare (1-3). De West-Vlamingen misten hun Spaanse spelverdeler Trinidad De Haro. Onbeschikbaar wegens botoedeem in de enkel, tot einde seizoen. Maar Stijn D’Hulst hield zijn ploeg mooi recht. Tot woede van Antwerpen,

Prefaxis Menen: Jonas Kvalen

dat op een haar na, door een scheidsrechterlijke beslissing, niet tot 2-2 mocht terugkeren. Ook in Maaseik kon Antwerpen, via Cox, Höhne en met een weer fitte Sander Depovere aan de pass, vijf setballen in set drie niet benutten: 3-0 (laatste set: 33-31).

Het is Roeselare dat een beetje in zijn vuist lacht. RVV Berlin, de winnaar van CEV Cup tegen Gazprom Surgut (Rus), was te sterk in de halve finale aan het Europese front. Maar voorts loopt alles prima voor coaches Emile Rousseaux en Steven Vanmedegael.

P.r. Johan Eeckhout: “Na het vertrek van de Fin Eemi Tervaportti naar Galatasaray (Tur) en van trainerszoon Tomas Rousseaux naar Monza (Ita), werd ons een moeilijk seizoen voorspeld. Asse-Lennik pakte inderdaad tegen ons de Supercup: 3-0. Hoe sterk zou Roeselare nog zijn, met Trinidad aan de pass en de Pool Orczyk op de hoek? Er rezen veel vragen. Een half jaar later snoeren we alle criticasters de mond. We haalden regulier, net als winnaar Asse-Lennik, gelijke 46 punten. We versierden de Beker van België tegen Antwerpen met 3-0. Er was die Europese halve finale. En nu staan we, na een derde zege in het Molenbos (0-3), los op kop in de play-offs. En tussendoor stuurden onze ‘Sons of Gravity’ ook nog een volleybal in space. Een hele reeks knalprestaties. De strijd is zeker nog niet gestreden. maar Roeselare blaakt van energie. En ja, Maaseik doet weer mee, zoals vroeger. Ander ‘hot item’: waar eindigt het verhaal van onze burens van Menen?”

Tekst: Leo Peeters

Foto's: Bart Vandenbroucke

Programma play-offs

Vrouwen

5 april: 20u30 VDK Gent – Oudegem
6 april: 20u30 Charleroi – Kioldrecht
9 april: 20u30 Kioldrecht – VDK Gent
10 april: 16u00 Charleroi – Oudegem
16 april: 20u30 Oudegem – Kioldrecht
16 april: 20u30 VDK Gent – Charleroi
23 of 24 april: finale 2 tegen 1
30 april: finale 1 tegen 2
1 mei (eventuele belle): 1 tegen 2

Mannen

6 april: 20u30 Gent – Roeselare
6 april: 20u30 Meneu – Antwerpen
8 april: 20u30 Maaseik – Lennik

9 april: 20u30 Antwerpen – Meneu
9 april: 20u30 Roeselare – Gent
13 april: 20u30 Lennik – Antwerpen
13 april: 20u30 Maaseik – Roeselare
14 april: 20u30 Gent – Meneu
16 april: 20u30 Meneu – Maaseik
16 april: 20u30 Antwerpen – Gent
17 april: 20u00 Roeselare – Lennik
20 april: 20u30 Lennik – Meneu
20 april: 20u30 Roeselare – Antwerpen
20 april: 20u30 Maaseik – Gent
23 april: 20u30 Gent – Lennik
23 april: 20u30 Meneu – Roeselare
23 april: 20u30 Antwerpen – Maaseik

Proficiat meisjes U19 !

In het Deense Brondby plaatsten de junioreu meisjes U19 zich rechtstreeks en zonder verliesmatch voor het EK junioreu.

Dikke proficiat aan Charlotte Coppin, Lotte De Quick, Amber De Tant, Anna Valkenburg, Hanne Coppens, Elien Peeters, Silke Van Avermaet, Britt Herbots, Manon Stragier, Yasmine Vleminckx, Laure Flament, Lisa van den Vonder en het begeleidend team met Fien Callens, Kristien Depluvereu, Ellen Devroe, Sven Govers en Jiri Vermeulen. (mc)

Foto: Chantal De Troch

Zij steunen topvolley in België

TATIANA TETERINA

Een 'open boek' gesprek met de Russische en tot Belgische genaturaliseerde, 1m85 grote Tatiana Teterina en haar Vlaamse echtgenoot Marc Egghe. Een verhaal met vele achtergronden, diepgaande emoties over hun woonplaats Temse en de prettige relaties met vele Temse-volleyballers, zeker met die uit de Volleybal-straat. Zoon Ivan Van Stroev, geboren in Rusland, speelde al in Duitsland als éénjarige om daarna in België te belanden. Momenteel is Ivan meer dan goed geïntegreerd.

Mevrouw Tatiana, van waar kom je juist vandaan en wanneer ben je begonnen met volleybal?

Tatiana Teterina: "Ik ben geboren in St.-Petersburg, het culturele centrum van Rusland, slechts 650 kilometer van Moskou. St.-Petersburg is de op één na grootste stad na Moskou. Hou je vast, op 12-jarige leeftijd ben ik in school gevraagd of ik wou beginnen met volleyballen. Ik zag dit wel zitten. Ik mocht toen naar het sportinternaat en heb daar vele uren doorgebracht in de sporthal met maar één doel, sporten en studeren. Later was het meer sporten dan studeren wanneer ik competitie ging spelen. Allemaal vrij vroeg, ook omdat we veel onderweg waren in Rusland zelf. De verplaatsingen waren altijd per vliegtuig en er werden altijd verschillende wedstrijden gespeeld op één plaats, eigenlijk een soort toernooivorm om de verplaatsingen toch te beperken. Ik heb alle uithoeken van Rusland gezien, zelfs tot aan de Chinese grens. Ik stond al op 15-jarige leeftijd in de basisploeg van St.-Petersburg. Als ploeg waren wij bijna altijd samen: op hotel, trainen en studeren, wel een aangename leuke tijd!"

Hoe zagen de voorbereidingen eruit op de competities?

"Normaal gezien waren wij de ganse zomer op stage en deden wij het meeste van de tijd powertraining en andere fysieke oefeningen, eigenlijk weinig baltraining. Tijdens de competitie zelf kregen wij soms tot drie trainingen per dag, maar dit was vooral baltraining."

Had je een eigen positie in de ploeg?

"Ik was hoekspeelster. Omdat wij toch veel trainden, moest ik op alle posities trainen, behalve op de pass."

Het was jaren later in België, dat ik pas in het midden begon te spelen."

Wat was jouw eerste kennismaking met volleybal buiten Rusland?

"Wij speelden veel toernooien in het buitenland, o.a. in Frankrijk, Italië, Japan en verder. Ik heb eigenlijk dankzij het volleybal de ganse wereld gezien. Toch moet ik erbij zeggen: meestal in hotels, sporthallen en luchthavens. Niet vergeten, ik speelde ook voor de nationale juniorenploeg van Rusland en daardoor was ik ook veel in het buitenland. Door die trainingen kwam ik in beeld bij de Italiaanse en Franse ploegen. Het enige probleem was dat ik niet mocht gaan spelen vanwege Rusland. Ik moet 21

jaar geweest zijn dat ik een tijdje met volleybal stopte omdat ik niet naar het buitenland mocht. Toen ze zagen dat ik in Rusland niet neer wilde spelen, hebben ze mij toch laten gaan, ook omdat ze dan een transfer aan mij konden verdienen. Zo ben ik in Duitsland terecht gekomen. Mijn zoon Ivan was dan ongeveer één jaar oud."

Hoe ben je dan in België terecht gekomen?

"Ik ging normaal drie jaar spelen in Argentinië, maar mijn zoon was nog klein en dit alles was ver weg van Rusland. Marc Pincé, de organisator van het toernooi van de Witte Molen in Sint-Niklaas, was in contact gekomen met mijn manager voor de ploegen van zijn toernooi. Mijn manager kwam ook in contact met de VC Temse-dames en zo is de bal aan het rollen gegaan. Bij Temse kon ik ook terecht met mijn vriendin Tania Kolesnikova, intussen ook al enkele jaren geleden overleden. Het was ook de bedoeling dat ik niet in België zou blijven, maar ik heb hier mijn man leren kennen en ik ben hier nog steeds even graag. Nu ga ik enkel nog naar Rusland om mijn broer en mijn vriendinnen, ook volleybalsters, te bezoeken. Mijn beide ouders zijn, spijtig genoeg, ook al overleden. Ik denk dat ik niet meer zou kunnen wonen en leven in Rusland, omdat ik er ook al te lang weg ben."

Wat waren de mooiste momenten in jouw loopbaan?

"Ongetwijfeld het winnen van de Europabeker met Kieldrecht, vooral omdat we zeker geen favoriet waren en alles op het juiste moment moest klikken. Maar er zijn ook nog mooie momenten geweest, zoals de bekerfinale spelen met Richa Michelbeke, dit alles in de nadagen van mijn carrière en ook nog onverwacht. Het winnen van de eerste beker was ook zo'n moment, omdat het toen wel echt knokken was om in die finale te geraken en die ook nog te winnen."

Je hebt ook nog voor de nationale ploeg gespeeld?

"Toen ik bij Kieldrecht speelde, kreeg ik de Belgische nationaliteit en werd ik opgeroepen voor de nationale ploeg. Wij hadden toen wel een goede ploeg met o.a. Virginie De Carne, Olga Barinova, Frauke Dirickx en Anja Duyck, maar om allerlei redenen, waarover ik niet wil uitweiden, was dit van korte duur. De organisatie rond die ploeg kan je niet vergelijken met de manier waarop het nu gebeurt."

Welke raad zou je jonge speelsters nog meegeven?

"Vooral jezelf blijven! Daar bedoel ik mee ... volleybal is een teamsport. Je speelt altijd voor jouw team, je traint altijd voor jouw team en je durft jouw grenzen verleggen, maar altijd

in functie van jouw team. Ik weet dat trainen niet altijd plezierig is, maar wel nodig. Zonder dit alles lukt het nooit."

Je bent op een leeftijd van bijna 46 jaar met volleyballen gestopt. Ben je dan nog in het volleybal gebleven?

"Zeker. Ik had al enkele jeugd ploegen van Temse getraind en ben dan ook nog begonnen met de provinciale dames van nog eens Temse. Momenteel ben ik trainster bij de meisjes-kadetten van Avo Melsele en ben ik ook tweede coach van de divisieploeg van Melsele. Soms speel ik af en toe mee, maar dit is enkel om de ploeg te helpen omdat ze in de degradatiezone verkeren. Officieel ben ik gestopt, ik heb genoeg gespeeld. Het is nu aan anderen om dit over te nemen, maar volleybal blijf ik nog altijd heel graag doen."

Hoe voelt jouw lichaam zich nu na zoveel jaren spelen?

"Eigenlijk heel goed. Na het stoppen heb ik quasi een gans jaar niets aan sport gedaan. Ik ondervond wel dat dit niet het beste idee was. Nu train ik opnieuw en speel ik geregeld een beetje, genoeg om mijn lichaam te onderhouden. De echte intensiteit is echter wel voorbij." Even aan het woord, echtgenoot Marc Egghe: "In het totaal speelde Tatiana negen jaar bij Kieldrecht:

om te beginnen zeven jaar, even naar Melsele, twee jaar bij Temse en dan terug twee jaar bij Kieldrecht.”

Tatiana een vraag voor jou. Waren deze negen jaren Kieldrecht voor jou fantastisch? Vertel eens het geheel.

“Bij Kieldrecht kreeg ik redelijk snel een eerste prijs, belangrijk voor de sport als Belgisch kampioen. Ook de Europabeker wonnen wij, dagen en weken die je niet veel meemaakte. Uiteraard moet je daar ook een goede ploeg voor hebben, met een goede omkadering van het geheel. Ik ging er volledig in op omdat ik dit alles samen zeer graag deed. Als je graag aan sport doet en dan zeker volleybal, moet je dit alles 100% graag doen, en als je het graag doet, komen er ook resultaten, zeker als je talenten hebt.”

Marc Egghe nogmaals aan het woord. Marc: “Ik was vroeger in het bestuur van Temse en vandaar hebben wij elkaar leren kennen. Negen jaar in het bestuur ... plezant eigenlijk”.

“In Temse zijn vele volleybalsters: Christel Pisane, Iva Rogiers, Hilde De Meuter, Lise Van Hecke en haar mama Lieve Van de Velde. Wie woont hier nog? Kristine Hoorens ook hier in de straat, samen met Luc Van de Velde, nog een ex-ereklasespeler. De bewoners noemen deze straat de Volleybal-sstraat! De echte naam van de straat hier is de ‘Frans Smetstraat’ ... de grootvader van Natalie Smet heeft ook wel in ereklasse gespeeld bij Temse en bij Herentals. Een ‘sportieve grond’ waarin wij allen wonen, allemaal een beetje volleybalfan. Als 16-jarige werd Lise Van Hecke als Kieldrecht-speelster, gehuldigd als beste jongere, gekozen door de trainers. Een kleine twee jaar later werd de toen bijna 18-jarige Lise Europees kampioen bij de – 18-jarigen. Momenteel is onze buurvrouw Lise in Brazilië. Wij staan allen al te popelen hoe dit alles verder zal lopen. Wij duimen er zeker voor.”

Tatiana, je werd met jouw 1m85 meestal opgesteld als middenspeelster. Juist?

“Als 20-jarige Russische van 1m85 leerden de trainers ons optimaal alle kenmerken van een flexibele middenspeelster. Mijn flexibele beweeglijkheid? Positie

en plaats van de voeten, snelle bewegingen van links naar rechts, visueel en alles optimaal uitvoeren. In Rusland moesten we alle posities trainen als opdracht van de coach: de spelverdeler, hoekspeler, enz. Maar ook in België (Kieldrecht in eerste instantie, en ook in Temse, Mortsel, enz.) moesten wij alle posities trainen en uitvoeren.”

Heb je ooit problemen of moeilijkheden gehad met blessures?

“Gesukkeld, ja! De jongste jaren sukkelde ik met kleine letsels. Ik moest mijn lichaam in het oog houden.

De grootste blessures waren het afscheuren van de achillespees aan mijn linker- en rechtervoet, verder mijn twee knieoperaties, mijn arm op twee plaatsen gebroken en een vingeroperatie. Gelukkig herstelde ik vrij snel. Ik had het geluk dat mijn revalidatie steeds vlot verliep, dit alles dankzij een goede kinesist als Luc Van de Velde.”

Één woord vragen:

Optimistisch? “Zolang ik kan volleyballen, blijf ik optimistisch.”

Teleurgesteld? “Een match kunnen winnen en toch verliezen; blijft lang ‘prikken’. Tot een volgende match.”

De laatste minuten van jouw leven, aan wie zou je denken? “Familie, mijn zoon en echtgenoot Marc.”

Universiteit? “Ik ben daar niet geweest.”

Spijt? “Eigenlijk niet.”

De luiheid van de Afrikanen? “Zeker, ik zit graag in de zetel. Bij slecht weer, lekker onder mijn dekentje. En een leuk TV-programma.

Egocentrisch? “De kadetten trainen, is mijn zaak.”

Positief? “Jezelf zijn.”

Genieten? “Ja, in onze tuin werken: gras snoeien, de moestuin kruiden, de fruitboompjes onderhouden, enz. Dit alles is eigenlijk meditatie en doet stress verdrijven.”

**Tekst: Dany De Vriese
Foto's: Tatiana Teterina**

Erelijst:

Landskampioen: 4x met Asterix Kieldrecht: 1998/2000/2001/2008.
Beker van België: 6x met Asterix Kieldrecht: 1998/1999/2001/2002/2007/2008.
Supercup: 4x Asterix Kieldrecht: 2000/2002/2007/2008.
Top Teams Cup: Asterix Kieldrecht: 2001.
Ster van de Trainers: 2009.
Nationale Ploeg
Springcup: 1999.

Volleybalploegen in volgorde:

-Temse: 1995
-Mortsel
-Kieldrecht: 7 jaar
-dan even in Melsele ... één jaar
-Temse: ook twee jaar en kampioen
-Kieldrecht: terug naar ... en dan voor twee jaar.
-Zoersel: vier jaar
-Michelbeke-Brakel (Richa): 2012
-Melsele (AVO): 2016 als trainster bij meisjes-jeugd.

Dé stunt van de voorbije maand door speelsters in buitenlandse loondienst kwam ongetwijfeld van Freya Aelbrecht. Met haar ploeg Bergamo won ze immers de Italiaanse beker, één van de twee trofeeën die elke Italiaanse club wel in haar prijzenkast wil zien pronken. Onze Yellow Tiger in Bergamo zweeft nog steeds lichtjes als ze aan dat beruchte weekeinde terug denkt. En dat ze er zelf voor een belangrijk deel verantwoordelijk voor was, vergroot alleen maar de vreugde. We stelden Freya tien vragen.

Freya Aelbrecht zweeft nog: “Ons seizoen nu al geslaagd”

Hoe hebben jullie naar die Final Four toegeleefd?

Freya Aelbrecht: “Eigenlijk kenden we twee woelige weken voor de Final Four want rond 10 maart is er een nieuwe speelster bij gekomen. Dus die weken voor de Final Four bestonden erin ons super gefocust te houden en het niveau op training naar omhoog te krijgen én de balansen binnen de ploeg niet te verliezen. Een nieuwe speelster brengt sowieso verandering met zich. En, ook omdat ze een middenspeelster was, was het persoonlijk toch ook even slikken. Ze is erbij gehaald puur voor ervaring en versterking waar ze kan maar toch moet ik toegeven dat ik even ben geschrokken (ook al weet ik dat de ploeg mij nodig heeft en ik een goed seizoen aan het spelen ben). Nu goed, ritme moest erin blijven, we konden niet teveel nadenken en ons gewoon voorbereiden op de Final Four. We hebben niet anders gewerkt op vlak van training of video-analyse. MAAR ik moet wel zeggen dat we op fysiek vlak, power-programma's in samenspraak met onze fysicaal coach, echt naar dit weekend hebben toegewerkt! (Net zoals vorige keer tegen Novara in de kwartfinale match). Echt, ik voelde me dat weekend fysiek TOP: springen ging vlot, krachtig, gewoon in vorm.”

Geloofden jullie er echt in dat je die beker kon veroveren?

“Ik heb er altijd in geloofd. Echt waar! En natuurlijk heel de ploeg ook. Sommigen iets minder openlijk en realistischer. Oké, we waren de ‘underdog’ en het zou extreem moeilijk worden maar we hadden niets te verliezen. Al van in het begin van het seizoen heb ik gezegd dat de beker winnen echt mogelijk is: drie matches knallen en alles geven. En stilaan is dat geloof echt helemaal in de ploeg gekomen en hebben we het gedaan.”

Na een zware halve finale de avond voordien, leken de winstkansen

nog kleiner.

“Klopt maar we wisten ook dat het gewoon nog één match alles geven was. Echt niets te verliezen. We waren al zo blij dat we in die finale stonden maar we wisten ook: hier ben je niets mee. Niemand herinnert zich de vice-bekerkampioen. We wilden GOUD! En Piacenza ligt ons iets beter dan Casalmaggiore dus we voelden in de groep, zonder het uit te spreken, dat het echt wel mogelijk was. De druk lag bij hen. Wij moesten gewoon spelen: ONBEVANGEN en ONBEVREESD (stuurt mijn papa

altijd voor een belangrijke match.”

Wat heeft er mee gespeeld dat jullie konden winnen van hoger gekwoteerde ploegen?

“Dat wij echt één team zijn. Wij hangen super goed aan elkaar. We zijn een goede mix van ervaring, oudere topspeelsters, energie, jeugdig talent, enthousiasme, een zeer gemotiveerde en professionele staff én de wil om het te doen. Het draait bij ons. Iedereen weet wie wat kan en kent de balansen in ons team en gaat daar perfect mee om. Ook moet ik toegeven dat Piacenza ons wel degelijk onderschatte. Wij begonnen aan de warming-up en

is het al helemaal niet moeilijk de ploeg om sleeptouw te nemen.”

Hoe hebben jullie als team deze zege gevierd. Vergelijk eens met jouw bekerwinsten in België (Kieldrecht/Datovoc) of Frankrijk (Cannes).

“In België is het altijd één GROOT ZOT feest. In Frankrijk werd er een pintje gedronken en gedaan. Deze keer zijn we na de match allemaal gaan eten, rustig & gezellig. Dan een deel in Ravenna gebleven met vrienden en familie, een deel terug naar Bergamo met de bus. Rond 4u 's nachts thuis gekomen en nog wat nagepraat en gezellig iets gedronken

naar de ranking na de reguliere competitie. Dus, afwachten. En zelf, echt nog geen idee! Hier in Bergamo zit ik gewoon PERFECT. Echt! Super leuke stad en omgeving, heel fijne club, mooi appartement... Alleen zou ik echt wel graag opnieuw Europees spelen want dat vind ik toch wel één van de leukste dingen. We zien wel. Eerst hier dit seizoen met dit team leuk afsluiten.”

Beschouwen ze bij Bergamo het seizoen nu reeds als geslaagd of wordt er 'op de flow' verder gejaagd op die andere trofee?

“SEIZOEN GESLAAGD! Natuurlijk geven we ook nog echt alles voor de laatste match en de play-offs, maar in Italië één van de twee prijzen pakken, is ons gelukt. Dus echt waar, het gevoel dat wij nu hebben en dat ik echt nog voel kan niet meer weg! Maar, inderdaad, we willen ook wel op deze flow verder gaan.”

Domme vraag misschien na al het voorgaande: ben je graag bij Bergamo?

“Yes! Ja zeker, ik ben echt graag in Bergamo (en niet alleen omdat we die beker hebben want natuurlijk zit ik momenteel echt nog in die bekerroes waardoor alles mooi en goed is.”

stonden gewoon onder stoom. Helemaal klaar! Terwijl Piacenza die uitstraling totaal niet had.”

Wat was jouw inbreng bij die twee zeges in de Final Four?

“In de halve finale blokkeerde ik degelijk maar ik moet wel toegeven dat ik aanvallend niet goed door kwam. Maar ik ben gewoon blijven gaan, druk leggen op het blok van Casalmaggiore zodat zij toch bleven rekening houden met mij en dat onze hoeken vrijuit konden gaan. Ook de energie die ik ben blijven steken en het geloof en het vuur, denk ik. (Dat is toch wat Maggie Kozuch van Casalmaggiore mij stuurde na de finale, superleuk om te lezen van haar). In de finale blokte ik echt goed. Ik was aanwezig, wist wat te doen en nam de juiste opties. Natuurlijk ook geholpen door onze coach. Aanvallend zat ik er ook beter in en ja, in een finale

met Celeste Plak en Leo Lo Bianco en dan proberen te slapen. Want we waren eigenlijk echt op. Zo'n ontlasting. Eerst twee weken voorbereiden en een soort van nieuwe balans moeten vinden in het team, ook persoonlijk even alles op een rijtje zetten met een nieuwe middenspeelster maar dan toch de beker winnen met dit team, en goed gespeeld hebben. Echt zalig! Nu, één week later, geniet ik nog na en krijg ik pas beetje bij beetje slaapritme terug. Een beker in Italië winnen is toch echt, echt, echt wel speciaal. Prijzen pakken, daar gaat het om. En zeker in dit seizoen, met dit niveau in Italië: echt gewoon geweldig!”

Spelen jullie hierdoor volgend seizoen sowieso Europees en zal Freya er dan nog bij zijn?

“Nog niet zeker of we Europees spelen want eerst wordt er naar de play-offs gekeken en dan zelfs

Is bekerwinst in drie landen niet vrij uniek voor een Belgische speelster?

“Ja, klopt. Wel speciaal ja! Of het uniek is, weet ik niet. Misschien deden Virginie De Carne of Frauke Dirickx me dit al wel voor. Ik vind het alleszins super! Trouwens, sinds ik in de hoogste klasse speel, heb ik al ieder seizoen een prijs gepakt! Begonnen met Supercup met Datovoc Tongeren (2007-2008) en ieder seizoen (nu 9 al: 1 met Dato, 4 met Asterix, 2 met RC Cannes, 1 met UY Busto Arsizio, 1 met Foppa Bergamo) daarna ook altijd iets gewonnen. Ik reken zilver in de Champions League met Busto tot winst, ja!”

Tekst: Marcel Coppens/Freya Aelbrecht

Foto's: Bergamo

Simon Van de Voorde twee maal aan de eer

Dat de Belgische volleyers het uitstekend doen in het buitenland is niet nieuw. Bij de vrouwen haalde Charlotte Leys met Galatasaray de finale van de CEV Cup, haalden Kaja Grobelna en Lise Van Hecke in respectievelijk Duitsland en Brazilië de halve finales van de play-offs (net als Leys in Turkije trouwens), maar de hoofdvogel werd – voorlopig ? – afgeschoten door Freya Aelbrecht, die de Italiaanse beker won met Bergamo (leeshierover elders in dit magazine). Maar ook bij de mannen laten onze landgenoten zich opmerken. Verona, de ploeg van François Lecat, won de Challenge Cup. Sam Deroo eindigde met Kedzierzyn eerste na de reguliere sterke Poolse competitie. Maar de hoofdvogel werd in de voorbije maand allicht toch afgeschoten door Simon Van de Voorde, die zowel in de Champions League als in de Italiaanse play-offs de Final Four bereikte. We kijken reikhalzend uit naar het vervolg.

World Tour in Brazilië

Polen succesvol in Rio Grand Slam

Van Walle - Koekelkoren werden in de eerste ronde van de kwalificaties via een 2 - 1 nederlaag uitgeschakeld door het Russische duo Ljamine - Barsouk. De Russen konden zich daarna kwalificeren voor de hoofdtabel maar sneuvelen in de poule fase.

Van de Braziliaanse topteams wisten enkel Evandro - Pedro Solberg door te stoten naar de halve finale. Onder de pletsende regen - de wedstrijd moest zelfs even stilgelegd worden - wisten ze zich daarna tegen Brouwer - Meeuwsen in drie sets te kwalificeren voor de finale. In de andere halve finale kregen we een Pools onderonsje tussen Losiak - Kantor en Fijalek - Prudel, na een spannende strijd gewonnen door het eerste duo. We kregen uiteindelijk

Simon Van de Voorde

volgend podium : 1. Losiak - Kantor (POL) 2. Evandro - Pedro Solberg (BRA) 3. Brouwer - Meeuwsen (NED) Geen sant in eigen land voor de Braziliaanse vrouwen. Van hun drie topduo's kon enkel het duo Agatha - Barbara de kwartfinales bereiken en dan nog via een moeizame 2 - 1 zege

tegen Meppelink - Van Iersel. Daarna moesten ze in het Zwitserse duo Forrer/Vergé - Dépré hun meerdere erkennen. Voor het eerst wist een Pools duo door te stoten naar de finale. Het podium zag er als volgt uit : 1. Walsh - Ross (USA); 2. Kolosinska - Brzostek (POL); 3. Borger - Bülthe (GER)

Volleybal worldwide

Vitoria Open

Tom Van Walle en Dries Koekelkoren sneuvelden in de tweede ronde van de kwalificaties. Tegen het Poolse duo Kosiak - Rudol verloren ze met 2 - 0 (setstanden: 24-22, 21-14). Bij de mannen kregen we volgend podium: 1. Alison - Bruno (BRA); 2. Nicolai - Lupo (ITA); 3. Brouwer - Meeuwsen (NED) Bij de vrouwen zag het podium er als volgt uit : 1. Larissa - Talita

thuis met 3 - 2 tegen Volero Zurich en in Zurich met 1 - 3 en Kazan won tweemaal met 3 - 0 tegen Piacenza.

CEV Cup

Bij de mannen moest Berlin, dat Knack Roeselare uitschakelde in de halve finale, het opnemen tegen Gazprom-Urga Surgut dat in de andere halve finale Dinamo Moskou met 15 - 11 had uitgeschakeld in de golden set. De beker ging naar Berlin dat thuis

thuis en daarna 3 - 0 in Roemenië uitgeschakeld door Bucuresti. Het Russische Odintsovo werd na 2 - 3 verlies thuis definitief uitgerangeerd via een 3 - 0 nederlaag in Trabzon. In de finale bezorgde Bucuresti Roemenië zijn eerste Europese titel door tweemaal met 3 - 1 te winnen

Bij de mannen kreeg Fakel Urengoy, de killer van Prefaxis Menen, Calzedonia Verona van **François**

Laura Heyrman

(BRA); 2. Walsh - Ross (USA); 3. Holtwick - Semmler (GER)

Finales in de Europabekers

Champions League

Bij de mannen spelen in Krakau naast organisator Rzeszow: Civitanova, Trentino en Zenit Kazan de Final Four. Civitanova had in Ankara een 'golden set' nodig die met 15 - 17 gewonnen werd, Trentino (met Simon Van de Voorde) ging na 3 - 0 winst thuis in Belgorod met 2 - 3 winnen en Kazan zette een 2 - 3 verlies thuis recht door met 0 - 3 te gaan winnen in Belchatow.

Bij de vrouwen zijn dit in Montichiari naast organisator Casalmaggiore: Fenerbahce, Vakifbank Istanboel en Dinamo Kazan. Fenerbahce ging na 3 - 1 winst thuis met 2 - 3 winnen bij Dinamo Moskou, Vakifbank won

weliswaar moeizaam met 3 - 2 won maar in Surgut zijn tegenstander werkelijk overklaste. Het werd 0 - 3 met driemaal 25 - 18 als setstand.

Bij de vrouwen ging de finale tussen Galatasaray, van **Charlotte Leys**, en Dinamo Krasnodar. Galatasaray had in de halve finale tweemaal probleemloos met 3 - 0 gewonnen tegen Schweriner SC en Krasnodar had hetzelfde gedaan met Azeryol Bakoe. Na een nipte 3 - 2 zege thuis moest Galatasaray in Krasnodar met 3 - 0 het onderspit delven, wel na drie spannende sets. De setstanden waren 25-23, 25-22 en 29-27.

Challenge Cup

Bij de vrouwen kregen we toch wel een verrassende finale. **Frauke Dirickx** werd met Bursa in de halve finale genadeloos met eerst 1 - 3

Lecat als tegenstander. Verona wist in Lissabon de 2 - 3 nederlaag thuis tegen Benfica recht te trekken via een 1 - 3 overwinning. Deze finale werd een thriller van formaat waarin Verona tweemaal in de vijfde en beslissende set het laken naar zich wist toe te trekken.

De nationale bekens

* **Freya Aelbrecht** heeft met Bergamo de Italiaanse beker gewonnen (zie elders). In de halve finale werd tegen Casalmaggiore een 2 - 0 achterstand goedge maakt en in de finale moest Piacenza, dat in de halve finale met 3 - 1 gewonnen had tegen Montichiari, met 3 - 0 het onderspit delven. Freya scoorde in deze finale 6 op 10 in aanval en lukte 5 kill bloks.

* In Frankrijk werd de finale bij de

mannen gespeeld tussen Ajaccio, van de ons nog welbekende Simovski (Everbeur) en Andreï (Antwerpen) en Rennes. Ajaccio had in de halve finale Tours van **Vital Heynen** uitgeschakeld met 3 - 1 en Rennes had competitieleider Sète uitgeschakeld met 3 - 2. De beker ging naar Ajaccio dat in de beslissende vijfde set met 16 - 14 het laken naar zich toe trok.

Bij de vrouwen werd de finale gespeeld tussen Cannes en Nantes van **Angie Bland** en **Els Vandesteene**. Cannes won met 3 - 1 (setstanden 25-17, 23-25, 25-17, 26-24).

Onze Belgen in het buitenland

Polen

Twee speeldagen voor het einde van de reguliere competitie is Kedzierzyn - Kōzle van **Sam Deroo** reeds zeker van de eerste plaats. Bydgoszcz van **Kevin Klinkenberg** staat op de tiende plaats.

Italië

Bij de mannen kon alleen Civitanova via drie opeenvolgende zeges de halve finale bereiken. Hier wordt de winnaar van de vijfde beslissende wedstrijd tussen Perugia en Verona de tegenstrever. De andere halve finale gaat tussen Modena en Trentino van **Simon Van de Voorde**. Trentino had hiervoor tegen Molfetta wel vijf wedstrijden nodig en Modena vier tegen Padova.

Bij de vrouwen is de reguliere competitie juist beëindigd. Conegliano eindigde eerste met 57 pt. Modena van **Laura Heyrman** eindigde vijfde met 44 pt, Bergamo van **Freya Aelbrecht** zevende met 41 pt en Montechiari van **Dominika Sobolska** achtste met 31 pt. Busto Arisio van **Hélène Rousseaux** was negende met 30 pt en neemt dus niet deel aan de play-offs.

Frankrijk

Bij de vrouwen is Cannes met 54 pt aan de leiding geëindigd van de reguliere competitie. Paris St.-Cloud van **Nina Coolman**, **Maud Catry**, **Aziliz Divoux** en trainer **Stijn Morand** eindigde derde met 49 pt, St.-Raphael van **Liesbet Vindevoghel** zevende met 30 pt en Nantes van **Angie Bland** en **Els Vandesteene** achtste met eveneens 30 pt. In de kwartfinale van de play-offs speelt Cannes tegen

Virginie De Carne

Nantes, Béziers tegen St.-Raphael en Paris St.-Cloud tegen Le Cannet.

Bij de mannen eindigde Tours van Vital Heynen op de laatste speeldag op de tweede plaats met 54 pt, weliswaar evenveel als Sète. Beauvais van Gert Van Walle eindigde na een spectaculaire remonte uiteindelijk nog negende met 34 pt. Tours speelt in de kwartfinale van de play-offs tegen Poitiers.

Turkije

Galatasaray van **Charlotte Leys** is vierde geëindigd in de competitie met 43 pt. In de halve finale van de play-offs speelt Galatasaray tegen Fenerbahce dat eerste eindigde met 61 pt. Bursa van **Frauke Dirickx** eindigde met 34 pt op een zesde plaats.

Duitsland

Allianz Stuttgart van **Kaja Grobelna** eindigde met 51 pt op een derde plaats in de reguliere competitie na Dresden met 60 pt en Schwerin met 57 pt. In de kwartfinale van de play offs werd van Vilsbiburg gewonnen en dus wachtte in de halve finale Schweriner als tegenstander.

Brazilië

In de reguliere competitie eindigde Volei Nestle van **Lise Van Hecke** vierde met 47pt. Rexona Ades eindigde als eerste met 60 pt. In de kwartfinale van de play offs had Volei Nestle geen enkel probleem om zich tegen de nummer vijf Brasilia Volei via twee 3 - 0 zeges te kwalificeren voor de halve finale. Het team van Lise zorgde eerst voor een stunt door van favoriet Rexona Ades te winnen, maar ze konden die stunt geen vervolg geven. In de spannende finale kroonde Rexona Ades zich voor de 11de maal Braziliaans kampioen na een thriller tegen Dentil Praia Clube: 3-1 (25-18, 26-28, 28-26, 28-26).

Finland

In Finland werd **Virginie De Carne** aangesteld als coach van vrouwen eersteklasser LP Kangasala, dat dit seizoen de play-offs gemist had.

Tekst: Fernand Walder

**Foto's: Trentino Volley, LJ Volley
Bart Vandenbroucke**

De Yellow Tigers, plus Kris Wauters van 'Clouseau'

* "Voor wie dit nog niet zou weten ... **Alessia Ameri** - voorheen Alessio – loopt naast het volleybalveld ook graag over de catwalk. De internationale volleybalorganisatie FIVB en de CEV verleggen hun grenzen. Zo mocht Alessia (30) officieel haar debuut maken als libero bij de vrouwenploeg van Olbia in de Italiaanse liga 2A. Opmerkelijk, want twee jaar terug ging Alessia nog door het leven als Alessio. Ameri is de eerste professionele transgender in het wereldvolleybal. Zij heeft een diploma in de economie en loopt graag over de catwalk. Sportief detail: Alessia verloor met Albia haar debuutwedstrijd tegen Pessaro met 0-3.

* En bij Sveka Schoten speelde in de mannenfinale van de beker van Antwerpen ene Tifanny – vroeger Rodrigo – de Abreu mee. Momenteel nog ingeschreven bij de mannenploeg, wil **Tifanny** na haar geslachtsoperatie en hormonenkuur meespelen met de vrouwen. FIVB, CEV en de Belgische bond zijn daarin duidelijk: als iemand op de identiteitskaart ingeschreven staat als vrouw, dan ze ook spelen als vrouw.

* En wat dacht je van de bijnamen van onze Yellow Tigers? Nog eens op een rijtje: Freya Aelbrecht – Energy Tiger (één vat vol energie), Frauke Dirickx – Frostie Tiger (fonetisch geïnspireerd met verwijzing naar cornflakes), Ilka Van de Vyver – Funny Tiger (een grap en een grol en bovendien het hart op de tong), Laura Heyrman – Bolle Tiger (enkele jaren geleden zich eens aangemeld met overgewicht), Hélène Rousseaux – Power Tiger (verslingerd aan krachttraining en vaak in de weer met fitness-elastieken), Maud Catry – Beach Tiger (samen met Fien Callens ex-kampioen van België beachvolley), Charlotte Leys – Queen Tiger (captain dus koningin dus tegenwoordig Queen Charly), Valérie Courtois – Sweet Tiger (zoetigheid en dessertjes klaarmaken), Els Vandesteene – Choco Tiger (een duidelijke culinaire voorkeur), Lise Van Hecke – Singing Tiger (fuijnummer van de bende: durft een lied aanheffen, dit in zeker alle talen), Nina Coolman – Dancing Tiger (een tijger die graag de beentjes uitslaat), Dominika Strumilo – Barbie Tiger (groot, blond, slank, blauwe ogen ... het model van beroemde poppen), Angie Bland – Skinny Tiger (rank en scherp als een mes), Britt Ruyschaert – Bimbo Tiger (volgens haar collega's klein en schattig), Sarah Cools – Cool Tiger (rustig en onverstoord op de achtergrond).

* Wie kent de Belgische groep '**Clouseau**' niet rond de broers Koen en Kris Wauters, de populairste muziekgroep opgericht in 1984 door Bob Savenberg. 'Clouseau' kreeg gedurende vele jaren het Antwerpse Sportpaleis vol. Wie de beste

Belgische volleybalspeler van de twee broers Wauters was? Zonder tegenspraak ... Kris Wauters!

* **Kris** aan het woord: "Ik kan niets bedenken in volley dat ik niet leuk zou vinden! Ik zeg wat er op mijn lever ligt. Ik ben niemand verantwoording schuldig. Ik probeer alleen maar mee aan de weg te timmeren in een sport waar ik van hou. Dat ik al van jongsaf sportief ben aangelegd? Ik denk van wel! Op mijn zestiende ontdekte ik direct de receptie. Ik had dadelijk begrepen hoe het spelletje moest gespeeld worden. Wat mijn positie in de ploeg was. Middenman, een positie die wel eens onderschat wordt ... constant werken en geconcentreerd nadenken."

* "Of ik dan niet redelijk laat met volley begonnen ben? Waarschijnlijk wel, maar dertig jaar geleden bestond er nog geen of amper jeugdvolley. Wat ik nu tof vind aan volley? Eigenlijk alles. Ik ben een freak! Ik kan echt niks bedenken aan volley wat ik niet leuk vind. Het is een toffe

sport, waarbij in 99% van de gevallen ook de sterkste ploeg wint. Onze huidige volleyjeugd haalt de laatste jaren goede resultaten. Volgens mij he goede moment om onze sport nog dichterbij de mensen te krijgen via TV, radio, kranten, Twitter, Facebook, de nieuwe sociale media."

* Dé One-liner van **Kris**: De mooiste momenten uit mijn volleycarrière? "Je kan heel lang blijven volleyen en je doet sowieso je best, op welk niveau je ook speelt!"

Tekst: Dany De Vriese
Foto's: Bart Vandenbroucke

Dag Michel

Je bent er nu niet meer, zo plots zo onverwacht gevelde.

Geboren op 9 februari 1946 werd je door de volleybalmicrobe gebeten in het college van Maaseik bij de kruisheren. Jarenlang speelde je daarna op vrij hoog niveau in Bree. Als licentiaat lichamelijke opvoeding begon je al snel aan een carrière als trainer die je via Molenbeersel en Opglabbeek tot trainer bracht in de hoogste afdeling bij de mannen van Red Star Leuven en de vrouwen van Maaseik.

Jij was onze eerste en enige FIVB-instructeur, een diploma dat je behaalde in 1992. Met je Franse talenknobbel reisde je jaarlijks naar het Afrikaanse continent om trainersopleidingen te geven. Je voelde je daar echt in je sas. Het werd jouw tweede thuis en je ondersteunde daar de lokale mensen om hun kleine dromen waar te maken.

Je was ook een enthousiaste deelnemer op internationale volleysymposia en je demonstreerde nog op het veld jouw volleybalkunde, het "spelletje" dat je vanaf jouw jeugd zo bezielde. Bij Noliko Maaseik was je in de Europese bekervarenlang de specialist van de scouting. Je lag mee aan de basis van Volleybal Magazine, toen nog het blad van de

Michel Vandermeulen

federatie oefenmeesters, waarin je zelf auteur was van verschillende reeksen oefenschema's en tegelijkertijd de rol vervulde van penningmeester. Toen het blad volledig werd overgenomen door de VVB bleef je tot op het einde actief en was je de eerste die ervoor zorgde dat een 'life video' in het digitale magazine opgenomen werd. Kwaliteit stond steeds hoog in jouw vaandel.

De laatste jaren was de liefde voor het filmen een ware passie geworden en werd je een gewaardeerd maker van natuur-thematische documentaires waarmee je zelfs regelmatig prijzen won. Ook was je de auteur van enkele instructiefilms over volleybaltechnieken.

Je laat een leegte achter, maar ook veel goede herinneringen die we samen opbouwden in binnen- en buitenland.

Weet je nog toen de Italianen klakkeloos zonder schroom en te lui om onze zorgvuldige tekeningen opnieuw te maken, ons uitgebreid verslag van het Volleybalsymposium in Noord-Ierland, overnamen. En dan nog met een flair hun bronnen, onze namen, niet vermeldden. Gelukkig hadden we echt wel een zeer toffe week gehad met Doug Beal, de coach van het olympisch team van de Verenigde Staten.

Daar deden we het eigenlijk voor en jij kon daar zo van genieten. Je voelde je zo thuis tussen andere internationale coaches en sprekers op symposia, toernooien en wedstrijden.

Wij keken ook zo uit naar jouw terugkomen van de internationale cursussen die je gaf in Afrika. Jouw

verhalen en later filmpjes over hoe rudimentair het was om daar les te geven.

Je was één van eersten die volleybal omzette in cijfers en statistieken om zo beter de volgende wedstrijd aan te pakken. En weet je nog dat je zelfs eens naar Israël, als spion van onze volgende Europese tegenstander, ging ... maar de batterijen van jouw camera leeg waren. Wat zal je daar toen gevloekt hebben.

Voor onze maandelijkse redactievergaderingen in Vilvoorde, hoe hard je je ook ergerde aan de files, daar liet je nooit verstek. Je was er steeds als eerste voor de eerste babbel met een gezellige koffie. Zo'n vertrouwd gezicht als jij daar nu niet meer zien zitten, dat wordt een leegte.

Het zal er nog lang eerst even stil zijn met onze gedachten bij jou.

Michel, dank voor die lange toffe volleybaltijd die we samen mochten doorbrengen.

(FW / LdL)

VC Volmar Ekeren

“Een familieclub waar iedereen zich thuis voelt”

De Noord-Antwerpse volleybalvereniging Volmar Ekeren behaalde vorig seizoen en met fierheid een Gouden label van het jeugdsportfonds. Met veel plezier gingen zij dan ook in op de vraag om hun jeugdwerking voor te stellen in ons magazine. Jeugdcoördinator Mariska Van Nierop, dé bezielster van de jeugdwerking, maakte tijd vrij om de handschoen op te nemen.

Situering van de vereniging

Volmar is als club gegroeid uit 4 clubs die in dezelfde omgeving actief waren. De ene voor mannen, de andere voor vrouwen. Vroeger lag de nadruk vooral op oudere jeugd en seniores maar sinds de jeugdwerking meer aandacht kreeg, kende Volmar een enorme ledengroei. ‘We profileren ons nog steeds als een familieclub waar iedereen op een fijne manier kan leren volleyballen en door kan groeien op eigen tempo en niveau. Dit lukt ook door het feit dat onze seniorploegen verdeeld zitten over de gewestelijke reeksen en de provinciale tot zelfs divisie bij de mannen. Zo heeft onze jeugd ook kansen om door te groeien in hogere reeksen.’ De vereniging biedt bij de jeugd voor bijna elke leeftijdsgroep trainingen en ploegen aan en waar mogelijk steeds in niveaugroepen. ‘Bij de meisjes lukt dit iets makkelijker aangezien daar de toestroom het grootst is. Maar afgelopen seizoen zijn er ook redelijk veel jongens gestart, wat goed is voor de toekomst.’

Plaats in de regio

Rond Antwerpen zijn verschillende

clubs die investeren in jeugdwerking. Verschillenden hebben zich verenigd in AVA, de Antwerpse Volley Academie, om samen een aanbod op te bouwen voor de jeugd. Zo zijn er stages tijdens de vakanties, extra-trainingen voor spelers, toernooien, bijscholingen enz. Iedere club behoudt hierin haar eigenheid maar door de samenwerking kunnen

seizoenen verdubbelden we ineens! Dit zorgde dat we meer structuur in de jeugdwerking moesten steken, meer trainers en coaches vinden en duidelijkere leerlijnen uitstippelen.’ ‘Gelukkig hebben we de juiste mensen gevonden om onze jeugd op een goede manier te begeleiden. De trainers staan ook open voor bijscholingen en cursussen zodat

‘Samenwerken met andere clubs is gewoon noodzakelijk om iedereen te bieden wat hij nodig heeft.’

we eigen spelers meer aanbieden en vaart iedereen er wel bij. ‘We beseffen dat er zijn binnen AVA nog meer mogelijkheden zijn en denken eraan om dit nog verder uit te bouwen. Samenwerken met andere clubs is gewoon noodzakelijk om iedereen te bieden wat hij nodig heeft.’

Opleidingsstructuur binnen de vereniging

Heeft de vereniging een zekere opleidingsstructuur?

‘Onze groep jeugdspelers groeit gestaag sinds 2008 en vorig

ze zichzelf steeds kunnen bijsturen. De club ondersteunt alle trainers via de sportieve cel. Zij bepaalt het totaalbeeld van de club en geeft raad voor trainingen en begeleiding. Alle trainers participeren bij de uitwerking van de technische leerlijn, de samenstelling van ploegen en het beoordelen van spelers. Volmar start met kinderen van 4 en 5 jaar met balinitiatie. Daar leren ze spelenderwijs allerlei vormen van bewegen en ontwikkelen balgevoel. Op 6 jaar schuiven ze door en via de VIS-principes en toernooien leren zij de basis van het volleybalspel aan. Plezier

beleven is hier het allerbelangrijkste.

Vervolgens schuiven de spelers door naar U11 en U13 waar ze zoveel mogelijk op niveau trainen en spelen. Het doel is: op elk niveau regionale en provinciale ploegen aanbieden. Op deze manier vindt elke speler een geschikte plek.

‘Ons doel is: op elk niveau regionale en provinciale ploegen kunnen aanbieden.’

Spelers met veel talent kunnen ze vrij snel extra-trainingen volgen bij hogere ploegen, vanaf 16 jaar ook zelfs bij de seniorploegen.

‘Binnen de club hebben we beloftenploegen. De 2de mannen- en vrouwenploeg zijn samengesteld uit ervaren spelers en jeugdspelers. De jeugdspelers krijgen hier een sterke begeleiding om te groeien en op een hoger niveau ervaring op te doen. Het is de bedoeling dat deze jonge spelers zo makkelijker doorgroeien naar de eerste ploegen.’

Ook via provinciale selecties, steunpunttrainingen, ipjot en onze AVA-werking krijgen talentvolle spelers extra kansen aangeboden. Maar ook binnen de club zelf nemen we extra initiatieven. De trainers van de eerste ploegen geven b.v. thematrainingen en onze eigen paasstage is een groot succes.

Wat wil men bereiken als vereniging op sportief vlak?

‘We willen vooral graag onze vrouwenploeg zien stijgen naar divisie om zo ook voor de meisjes een goed perspectief te bieden.. We zouden graag met zoveel mogelijk spelers van onze eigen jeugd onze topploegen willen uitbouwen. Daarnaast willen we de andere spelers ook blijven bieden waar ze nood aan hebben. Zo blijven de gewestelijke reeksen en de recreatieve reeksen van groot belang. We bieden ook de ‘start to volley’ voor ouders aan om zo heel wat ouders meer bij de club te betrekken. Op deze manier wordt de club een echte familieclub waar jong en oud zich thuis voelt.’

*‘Volleybal is de leukste sport omdat je nooit staat te niksen. Je hebt ook geen bruut contact.’
‘Ik speel bij Volmar omdat ons hele gezin er speelt. Er zijn daar veel families en dat is gezellig.’
‘In de club vind ik het toernooi in Hof De Bist heel leuk. We spelen dan heel de dag buiten volleybal op het gras.’*

*‘Mijn cadettentrainers zijn de tofste! Ze leren me superveel bij’
‘Ik kijk erg op naar Seppe Baetens, de broers Van Walle en Dennis Deroy.’
‘Ik wil graag in heren 1 spelen. Maar als ik heel hard mijn best doe, geraak ik misschien nog wel hoger!’*

**Torben,
12 jaar**

*‘Omdat mijn zus begonnen is, wilde ik het ook proberen en vond het leuk!’
‘Ik speel hier omdat het dicht bij huis is. Eigenlijk hebben mijn ouders die club gekozen.’
‘De wedstrijden, de cafetaria maar vooral mijn ploeggenoten zijn het leukste.’*

*‘Youna en Lune, mijn ploeggenoten, zijn mijn idolen.’
‘Ik ken nog niet zoveel spelers maar Valérie Courtois doet het heel goed.’
‘Ik wil graag beter worden door te trainen en later bij de betere speelsters van België te horen!’*

**Nora,
11 jaar**

‘We willen graag onze jeugd in eigen club houden en er het beste uit halen maar als ze elders beter af zijn, hebben we er geen probleem mee ze te laten vertrekken. Vaak keren ze later toch weer terug naar de club waar het voor hen begon.’

Maatschappelijk gegeven: zoveel prikkels voor de jeugd. Hoe gaan jullie daar mee om?

‘De meeste spelers doen naast hun sport nog andere activiteiten. Dit is niet altijd makkelijk te combineren. Vanaf de leeftijd U15 vragen we toch een bewuste keuze te maken zodat we duidelijk weten waar we voor staan. Vooral bij spelers die niet uit een gezin met een ploegsport-achtergrond komen, is het vaak moeilijk om te duiden wat een ploegsport precies inhoudt. Dat aanwezigheid belangrijk is, dat je anderen ook kansen ontzegt als je niet komt. Als ouders hier zelf ervaring mee hebben, stelt dit probleem zich veel minder. We proberen de ouders ook zoveel mogelijk te betrekken bij het clubgebeuren. Als zij zich hier ook thuis voelen, volgen de kinderen vanzelf.’

Mogelijke nieuwe impulsen in de clubwerking.

Volleybal als aanbod in de naschoolse opvang.

‘Naschoolse opvang bieden wij niet. Onze zaal is ook maar beschikbaar vanaf 17u30. De meeste spelers wonen echter redelijk in de buurt

‘We bieden ook de ‘start to volley’ voor ouders aan om zo heel wat ouders meer bij de club te betrekken.’

waardoor de verplaatsingen voor de ouders niet te ver zijn. Ook proberen we in de mate van het mogelijke trainingen te plannen zodat gezinnen met meer kinderen binnen de club gegroepeerd kunnen trainen.’

De “Randstadtrainer” in de club.

‘Hier hebben wij nog geen gebruik

trainen (90€) en competitie spelen (115€). Door de verschillende activiteiten binnen de club en de inkomsten van onze cafetaria kunnen we toch voldoende kwaliteit bieden. Daarnaast blijven we steeds zoeken naar sponsors. We kunnen rekenen op een grote groep vrijwilligers, wat maakt dat we veel kunnen realiseren. Als club aan de rand van de stad Antwerpen, waar toch ook wel heel wat mensen het met minder moeten doen, willen we de drempel laag houden.'

van gemaakt. Op dit moment hebben we voldoende trainers om de jeugd te begeleiden. Elk jaar proberen we een aantal jonge spelers mee warm te maken om assistent te worden. Vooral bij de jongste groepen is dit een grote meerwaarde. Deze spelers leren er zelf ook veel van bij.'

Vragen jullie de correcte prijs voor jullie product?

'We houden het lidgeld al enkele jaren op hetzelfde bedrag. Voor jeugd is er het onderscheid tussen enkel

De 'Randstadtrainer'

Situatie:

- Moeilijk om jonge trainers te engageren voor 100% tijdens seizoen,
 - Probleem van studerende jonge trainers tijdens examenperiode
- "Randstadtrainer" staat klaar om in te springen indien nodig; een vorm van interim-trainer (Randstad = interim-bureau)

Dé droom

'Wij hopen op een gezonde manier verder te groeien. Vooral met een sterke jeugdwerking en spelers kansen bieden om te groeien, liefst binnen onze eigen club. We willen vooral een club zijn waar iedereen zich thuis voelt.'

Teksten verzameld door Luc De Leenheer

Colofon

Maandelijks tijdschrift van de Vlaamse Volleybalbond vzw.
44ste jaargang, nummer 8, april 2016

Verantwoordelijk uitgever: Willy Corbeel, Beneluxlaan 22 - 1800 Vilvoorde.

Secretariaat: Vlaamse Volleybalbond vzw, Beneluxlaan 22 - 1800 Vilvoorde. Tel. 02/257.16.00 of fax 02/257.16.02
Website: www.volleyvzb.be E-mail: vzb.secretariaat@skynet.be

Redactieraad Volley Magazine: Willy Corbeel, Marcel Coppens, Geert De Dobbeleer, Dany De Vriese, Luc De Leenheer, Fernand Walder, Philippe Crijns, Willem Bekebrede, Leo Peeters en Inne Vanden Bremt.

Publiciteit: VVB-secretariaat, Tel. 02/257.16.00 of fax 02/257.16.02.

Copyright: Het overnemen en/of publiceren van artikels is slechts toegelaten mits uitdrukkelijke toestemming van de redactie.

www.topsportvlaanderen.be

LEEF JE DROOM

